

N:o 65.

Af Herr **F. Asker**: *Om underdånig skrifvelse angående förvärfvande till statsdomän af egendomen Hammarby.*

Under detta år har ett sekel förflutit, sedan Carl von Linnés inträffade frånfälle blef af Sveriges då regerande Konung Gustaf III inför Rikets församlade Ständer såsom en nationalförlust omtalad i följande ordalag: »Jag har förlorat en man, som gjort lika ära åt sitt fosterland såsom värdig medborgare, som han verkligen var öfver hela verlden berömd. Länge skall Upsala påminna sig den ryktbarhet, som von Linnés namn åt denna högskola förvärfvat.»

Lika hedrande för Gustaf III:s som för C. von Linnés minne detta omnämmande såsom en rikshändelse är, lika märkligt kan det ock synas för den, som dermed sammanställer Rikets Höglofliga Ständers vid 1760—62 årens riksdag utlofvade nationalbelöning åt von Linné och det egendomliga sätt, hvarpå Rikets Ständer ansågo sig värdigt att uppfylla detta löfte till en man, om hvilken det, visserligen i en senare tid, men med fullt skäl, blifvit sagdt: »Af allt svenskt är Linnés namn det sista, som för vandraren förlorar sig i de aflägsnaste världens rymder.» (G. Wahlenberg: Tidskriften Svea, 5 h. Upsala 1822 p. 70.)

F. d. Statsrådet m. m. O. I. Fåhræus tillkommer hedern att hafva vågat genom framställande i Öfversigten af Kongl. Vetenskapsakademiens förhandlingar under år 1859 p. 89—117 och uti Kongl. Vitterhets-, Historie- och Antiquitets-akademiens handlingar (25 delen. Ny följd 5), Stockholm 1867, pag. 289—310, af sjelfva aktstyckena lägga denna frågas behandling och utgång i klar dag. Han uppställer och besvarar spørsmålet: »Hvad blef i sjelfva verket utgången hos Rikets Ständer af den framställda

frågan om en nationalbelöning åt Linné?» på följande sätt: »Beträffande den frågan äro nu mera fullständigt upplysande handlingar tillgängliga, och då ämnet påkallar en omständligare utredning, är det min afsigt att göra denna till föremål för en särskild afhandling. Här må det göras till fyllest att, på grund af berörda handlingar, meddela, att den Utskottsdeputation, som vid riksdagen 1760—62 hade att handlägga ärenden angående perlfisket, med afseende icke blott å Linnés, för deputerade upptäckta konst att i musslor imprägnera äkta perlor, men äfven för hans utmärkta vetenskapliga förtjenster i allmänhet, föreslog en belöning åt honom af 12,000 D:lr S:mt, men att Secreta Utskottet, hvarest denna fråga till afgörande förekom den 16 Januari 1762, nedsatte detta belopp till hälften eller 6,000 D:lr S:mt (= 1,000 R:dr Specie), och då en af Secreta Utskottets ledamöter, Herr Bagge, erbjöd sig att till Linné betala detta belopp, om konsten för honom blefve upptäckt, med tillstånd att densamma i verket ställa, lät Utskottet dervid bero. Annan belöning från det allmännas sida blef alltså Linné icke tilldelad, än den af Konungen honom förlänta rättighet att utse sin efterträdare i professorssysslan» (Öfversigt af Kgl. Vet. Akad. Förhandl. 1859 p. 114) samt att »Secreta Utskottet erkände billigheten deraf, att en man, som genom sina många lärda arbeten gjort sig öfver hela världen namnkunnig såsom den ypperste och vittraste uti naturkunnigheten, förtjente att af riket på något sätt hugnas»; men man frestas att anse detta erkännande för en ironi, då dermed jemföres den slutliga utgången af saken. Ty hvad blef egentligen denna utgång? — Utskottet lät bero dervid, att en enskild man tillhandlade sig hemligheten för en summa, motsvarande hälften af hvad Kammar-Ekonomi-Utskottets Deputerade såsom belöning föreslagit, eller såsom det heter i protokollet: »Utskottet fann skäl att härtill samtycka.» Men för en afhandling om hemlighetens öfverlåtelse till enskild man hade Linné ingalunda behof af Sekreta Utskottets bemedling än mindre af dess samtycke. Utskottet gick dock ännu längre i sitt sällsamma sätt att tillämpa erkänslans fordringar, då det lät denne enskilde tillförsäkra Kronan hälften af den vinst, som honom genom perlors frambringande kunde tillflyta. Långt ifrån således att förutna Linné ett enda öre såsom nationalbelöning, ville man låta det allmänna, utan vederlag, ockra på hans lärdom. Ty uppenbart är, att, om hälftenbruks-aftalet icke kommit i fråga, köparen kunnat för hemligheten gifva en högre lösepenning. Dock, ehuru Utskottets protokoll förespeglar, att deraf »någon vinst framdeles torde Kronan tillflyta», är frågan om »halfva afkastningen» i förslaget till privilegium

alldeles öfverhalkad. Var det glömska, förlitande på köparens hedersord, eller klarnad insigt af det grannlaga? — Den bestämda belöningen af 6,000 D:lr S:mt skulle för öfrigt enligt Utskottets egna ord »icke vara ett vederlag för den utforskade hemligheten att frambringa perlor», utan »ett vedermäle af det värde riket satte på hans förtjenst och till uppmuntran för andra att söka träda i hans fotspår»; men Utskottet fann sig i denna del icke dess mindre qvitt med Linné, så snart representanten från Göteborg, såsom æquivalent för perlproduktions-konsten, erbjöd den fastställda summan. Belöningen, såsom sådan, blef alltså tillintetgjord, ty Utskottets förfarande kunde icke afse att öfverflytta *nationens* förbindelse i detta hänseende på Herr Bagge. — Tillåtelsen för Linné att afstå professors-sysslan åt sin son eller någon annan, som dertill vore förtjent, kan i sjelfva verket ej heller tillerkännas egenskapen af en national-belöning. Med kännedom om Linnés brinnande kärlek för sin vetenskap och om hans guldrena hjertelag, ej blott i det enskilda, men i allt, hvad fäderneslandet rörde, kunde man icke bättre betrygga det allmännas intresse att erhålla en så värdig efterträdare som möjligt på den oupphinneligen lärostol, än att lägga valet i hans händer. Såsom utmärkelse var medgifvandet ock värdelöst. Riksdagsprotokollerna för den tiden bära vittne om Sekreta Utskottets frikostighet på ynnestbevis af detta slag, utan hänsigt till föremålets förtjenster, blott namnen funnos i partiets rullor. — Då alltså Herr Bagges lösepenning icke kunde för Linné gälla såsom en national-belöning och otvifvelaktigt är, att återbesättandet af Linnés professors-syssla utfallit på samma sätt, ehvad Linné genom särskildt Konungabref berättigats att bestämma valet eller ej, så följer häraf ovedersägligen, att framställningen af någon national-belöning åt Linné hos Sekreta Utskottet fick en utgång, som i sjelfva verket var liktydig med ett afslag; och ett sådant besked gafs till en af de störste män, som någonsin verkat för ljuset sak, »totius Europæ oraculum, ornamentum regni Sveciæ» (såsom Baltimore rättvisligen kallade honom i sin tillegnan till Linné af »Gaudia poetica», Augsburg 1770), då han vände sig till »vetenskapernes ömme och mäktige förmyndare, med den förhoppning, att de icke skulle låta honom gå bort ur verlden utan någon hugnad.» (Kongl. Vitterhets-, Historie- och Antiqvitets-akademiens handlingar. 25 delen. Stockholm 1867, pag. 308—310.)

Sonen, Linné den yngre, blef ock på denna grund redan år 1763 nämnd till fadrens efterträdare i professionen, hvilken han äfven under dennes sista lefnadsår förestod, »hvarigenom Linnés dyrbara Bibliothecue

i hela *Historia Naturali* och hans owärderliga manuscripter samt Naturalier kunne räddas, att förtiga annat», såsom orden lyda i Linnés Egenhändiga Anteckningar om sig sjelf med anmärkningar och tillägg af Adam Afzelius, Upsala 1823, pag. 61.

Denna räddning blef dock ej långvarig i Sverige. Redan år 1783 hade vetenskapen genom Linné den yngres oväntade bortgång ur tiden att sörja öfver det rika, delvis ännu obearbetade, materialets åsidosättande åtminstone till en tid, och fäderneslandet lät följande år inför den lärda verlden komma sig till last att icke genom sina målsmän hafva tagit reda på arfvet genom att för statens räkning utlösa de närmaste arftagarne från de skatter, de icke kunde förvalta. År 1784 den 25 Juni afslutades nemligen å sterbhusets vägnar med en engelsman, Sir James Edward Smith i Norwich, köp af naturaliesamlingar, bibliotek (minst 2,500 volumer) och manuskript för den jämförelsevis ringa summan af 900 guinéer eller ungefär 19,000 kronor, utan att andra än alltför svaga händer, medan tid ännu var, höjdes till försvar af fäderneslandets ära.

»Utan allsköns tvekan kan Historien tillerkänna dåvarande Med. Stud., sedermera Med. Doct. och Botanices Demonstratorn vid Åbo Universitet, Andreas Dahl den äran, att hafva varit den, som mest nitälskade för Linnéiske samlingarnes bevarande åt fäderneslandet.» (C. G. Myrin, Litt. Tidskriften Skandia 1833. Andra Bandet, andra häftet, p. 282.)

»Sverige har genom Linnéiska samlingarnes bortförande lidit skam och skada. Skammen lär icke behöfva bevisas, och vi tro detsamma om skadan. Linnés samlingar och utgifna arbeten äro grundstenar på hvar sin sida af Naturhistoriens byggnad; de äro tvenne lampor, som upplysa hvarandra inbördes, under det de gemensamt upplysa naturens stora museum.» Så skref för mer än fyratio år sedan uti den vida spridda och högt äktade literaturhistoriska tidskriften Skandia (1833, II, 2, p. 287) Botan. Docens vid Kongl. Universitetet i Upsala, C. G. Myrin, hvilken alltför snart derefter och alltför tidigt bortkallades från en löftesrik literär verksamhet, och hans ofvannämnda omdöme har sedan dess icke blifvit vederlagdt och torde icke heller kunna vederläggas. Meningarne härom kunna icke vara delade, för så vidt man icke såsom en tröst vill instämma i densammes yttrande: »Hade Linnés samlingar qvarstannat i Sverige, skulle man kanhända icke funnit dem sådana, som man nu finner dem, bevarade som en helgedom och i sin ursprungliga gestalt.» (C. G. Myrin, anf. st. p. 288.)

Att dessa oförbehållsamma omdömen i främsta rummet gälla natu-

raliesamlingarne, är klart. Men utom dessa erhöll Smith Linnés förträffliga bibliotek. Alla Linnés egna arbeten deribland äro interfolierade och försedda med en mängd egenhändiga anteckningar. Bland manuskripterna utmärkte sig isynnerhet en Egenhändig Dagbok för de 30 första åren af Linnés lefnad, samt hans likaledes egenhändiga Iter lapponicum och Iter dalecarlicum eller Dagböcker förda under resorna genom Norrland, Lappland och Finland år 1732 samt genom Dalarne år 1734. Af den yngre Linné funnos i manuskript förnämligast hans materialier till en ny upplaga af Flora Svecica samt hans Descriptiones Liliorum et Palmarum äfvensom Systema Mammalium. Brefven till Linné uppgingo till omkring 3000.» (Myrin, anf. st. p. 267.)

»Correspondance hade Linnæus ganska ansenlig icke allenast med alla curiosa inom Riket, utan ock med åtskillige utlänningar, besynnerligen med de lärdeste och curieusaste i Europa. Härigenom fick han både straxt veta, hvad nytt som upptäcktes i den lärda verlden och äfven verkelig del deraf, så att de mäste böcker, som utkommo, skänktes honom gratis. Denna dyrbara samling af Bref vore värd att göras public, som den innehåller ett antal af många hundrade, uti hvilka afhandlas alt det märkwärldiga, som tilldragit sig ifrån åhr 1735 till hans (Linnés) död. Skada allenast är, att han sjelf icke tagit copia af sina egna bref, hvarifrån hans myckna arbete förhindrade honom.» (Linnæi Egenh. Anteckningar om sig sjelf, p. 82.)

Efter Smiths död (18¹⁷/₂₈) inköptes *alla* dessa samlingar af the Linnæan Society i London och förvaras ännu i Societetens hus i London.» (Myrin, anf. st.)

Dessa och liknande summariska redogörelser äro hvad man än i dag eger öfver Linnés literära qvarlåtenskap, med undantag af den synnerligen förtjenstfulla skildring Lektorn m. m. C. Hartman i Kongl. Vetenskapsakademins handlingar för åren 1849 och 1851 lemnat af den svenska afdelningen utaf Linnés herbarium och de i sammanhang dermed stående frågor, hvilka delvis funnit sin lösning genom aktgifvande på Linnés egenhändiga anteckningar i de, på samma ställe förvarade, interfolierade exemplaren af hans egna utgifna arbeten.

Linnés Iter Lapponicum, hvilken under titel Lachesis Lapponica genom köparens, Sir James Edward Smiths, försorg till engelska språket öfverflyttades och utkom i London år 1811, vittnar på samma gång lika otvetydigt om egarens offervillighet som om öfversättarens oförmåga att

tyda Linnés handstil samt om hans obekantskap med dennes skrifart och hela vetenskapliga verksamhet.

Slutligen har ock Smith i engelsk öfversättning utgifvit en vald samling bref eller »A Selection of the Correspondence of the Linnæus and other Naturalists», London 1821.

Hvilken literär eller åtminstone literaturhistorisk skatt för belysande af Linnés epokgörande verksamhet sålunda finnes samlad i London, framgår af det sagda. Att denna skatt hittills varit och ännu är så godt som död, torde ej heller kräfva ytterligare bevis.

»Fäderneslandets lefvande, fria natur blef den grund, hvarpå Linnés hela system uppfördes; och verlden har sett denna grund ega nog stadga att bära en sådan byggnad. Naturforskaren och fosterlandsvännen stödjade sig förenta vid densamma; allestädes vandrar den inhemske forskaren i Linnés fotspår, insuper dess anda och tolkar vid hvarje steg för utländningen de alster, som han der finner, mera säkra, mera betydande i vetenskapen, än de bästa samlingar och de största minnesmärken. Svenska jorden har således genom Linné fått ett klassiskt värde uti Naturhistoriskt afseende, icke olik det som Romerska konsterna gifvit den Italienska; men så mycket betydligare som den förras fornlemningar hvarje år lefvande förnyas och således i varaktighet måste öfverträffa den senares. Den utländske naturforskaren anser sin kunskap icke nog säker och sin ära icke rätt grundad förr än han beträdd denna klassiska jord; och den svenske ihågkommer nog att dess undersökning är hans medfödda förmån.» (G. Wahlenberg: Svea 5:te häftet, Upsala 1822, p. 111.)

»Bland Wahlenbergs flerfaldiga och stora förtjenster om Svenska Floran sätta vi i främsta rummet, att han lärde oss inse, att Svenska naturen erbjuder den säkraste källan för bestämmandet af Linnés växter. Man ansåg sig före Wahlenberg böra följa utländska författares hugskott och Linnés herbarium, der ofta främmande former förekomma, och icke de Linné i sina skrifter afsett.» (E. Fries: Bot. Utflugter, 3:dje delen, Stockholm, 1864, p. 100 och 101.)

»Vi ega ock den trösten, att den blomsterskrud, som tillvann sig Linnés första kärlek, i nya generationer årligen uppträder och smyckar Linnés fädernesland.» (E. Fries, anf. st., p. 64.)

Ett af de få, om ej snart sagdt det enda ställe i verlden, der ännu lefvande minnesmärken finnas af Linnés ingripande i naturens hushållning genom sina acclimatiseringsförsök, är den enskilda egendom Hammarby, belägen omkring 1 mil från Upsala, der Linné anlade sitt »Museum» och sin »Sibiriska trädgård.»

»1769 fulländar han på sin gård (Hammarby) den förlidit åhr begynte byggnaden af ett *Museum* på ett högt berg, jämte gården, med härligaste prospect, däruti han sedan hade sina *Herbarier*, *Zoophyter*, *Conchylier*, *Insecter*, *Mineralier* och dit alla curieuse kommo att se dem. Nedre i gården var hans förmak tapetzeradt med ritade örter från *Ost* och *Westindien*, och hans sofkkammare med målade plantor ganska dyrbart och härligt, att man näpligen sedt prächtigare och dyrbarare tapeter.» (Linnés Egenh. Anteckn. om sig sjelf. Upsala, 1823, p. 63, jemför för öfrigt bilagan N:o 1.)

»Här i sitt *Museum* tillbragte Linné icke blott dagarne, utan äfven mången ljus sommarnatt, med betraktelser öfver Guds skapade verk. Det lilla fyrkantiga stenshuset står der ännu, till ett både kärt och sorgligt minne. Den nedanför belägna, af Linné bebodda, hufvudbyggnaden bevaras i sitt fordna skick, utan att begagnas; och Linnés Hammarby är en för sanningens och upplysningens vänner helig ort, som af resande från alla länder med samma vördnad besökes.» (C. G. Myrin: Skandia, 1833, II, 2, p. 268.)

»Under ferierna drog Linné sig tillbaka på sitt ensliga Hammarby, Botanikens Tusculum. Der stördes hans ensliga studier blott af långväga främlingar, hvilka kommo att öfverbringa honom den allmänna gården af Europas beundran. Någre få förtroliga ynglingar flyttade med honom på landet, hyrde in sig i de närliggande bondgårdarne och emottogo af den vise upplysningar öfver alla de ämnen, som de icke på något annat ställe på jorden kunde erhålla utredda. Det var här, endast här, som han höll sina föreläsningar öfver Naturliga systemet, för hvilket hela den öfriga skaran ännu icke var mogen. Dessa utvalde lärjungar antecknade hans ord och hafva till lycka för dem, som intressera sig för Linnés ära, efter hans död utgifvit dessa föreläsningar. De visa, huru Linné lefde långt in i kommande tidevarf.» (Carl Ad. Agardh: Äreminne öfver Arkiatern Carl von Linné; Skrift, som vunnit dubbla stora priset i Svenska Akademien 1821 och är införd i dess Handlingar, Tionde delen från år 1796, Stockholm 1826, (pag. 49—108) p. 102.

»1771. Linné läste emellan terminerne uti sitt Museo Hammarbyensi 8 timmar om dagen för utläningar.» (Linnés egenh. anteckn. om sig sjelf, pag. 64.)

Dörrkarmen bär än i dag tydliga spår efter det våld, hvilket måste användas för att utur Linnés *Museum* utbryta samlingarne. Inuti det för öfrigt tömda rummet finnes dock lyckligtvis än i dag qvar sjelfva

lärostolen, en trefot med ett framför fästadt skrifbräde samt omgifven af ett antal åhörarebänkar. Denna Tripus, betydelsefullare än den Delfiske, var den väldige naturfurstens thron, från hvilken han stiftade grundlagar, dem inga reform-sällskaper kunnat omstörta eller paralysera, blott parallellisera (såsom Jussieu's och Decandolles systemer). Denna märkliga omständighet skulle man väl kunna kalla för »en händelse, som ser ut som en tanke.»

»1773. Får (Linné) en mängd frö från Peregrinatores Botanicos Sibiriae, med hvilka han lägger an på sin gård en särskildt *Hortum Sibiricum*, att få växter till Sverige, som tåla våra trädgårdar och vårt klimat.» (Linnés egenh. anteckn. om sig sjelf, p. 66.)

Vid tal om Linnéanska växtbestämningar säger Prof. E. Fries i en tidskrift 1842: »Full och alldeles obestridlig auktoritet tillkomma de vexter, som ännu efter 70 års förvildning qvarstå i parken af Linnés landsställe, Hammarby, och säkerligen blifvit planterade af Linnés egen hand.» (Botan. notiser 1842 pag. 4.)

Med de bekanta orden: »visa mig ett folk, som vördar sina stora minnen, och jag bådardet en ljus framtid,» har vår störste häfdatecknare E. G. Geijer gifvit en ojäfaktig utläggning af det fjerde budet, det som med sig löfte hafver, och dermed kallat det svenska folket till räkenskap äfven i detta fall.

Då obestridligt är, att den svenska nationen står i den största tack-samhetsförbindelse till Carl von Linnés minne, »denna polstjerna, som icke vet af någon nedgång på Nordens himmel», och då denna skuld träder i ännu hjertare dager detta år, det hundrade från Linnés död, när räkenskap borde afläggas, vågar jag framhålla nödvändigheten af, att, ehuru återställandet i dess ursprungliga skick af Linnés samlingar på hans Hammarby är en omöjlighet, dock göres, hvad ännu göras kan för att i någon, om ock ringa mån rädda fäderneslandets pantsatta ära.

Då Linné sjelf lemnat ett utkast af huru han hade sitt »Museum» inredt, borde det icke vara svårt att i yttre måtto återställa inredningen deraf, helst sjelfva skåpen ännu förvaras i Linnean Society i London. (Jemför bilagan N:o 1.) — Med ledning af Linnés utgifna arbeten, synnerligast de berättelser, han afgaf öfver de på Rikets Höglofflige Ständers befallning förrättade resorna genom skilda delar af fäderneslandet och i hvilka berättelser han noga angaf fyndorterna för de naturföremål, hvilka han beskref såsom nya, ovanliga eller sällsynta för vetenskapen, torde icke vara förenadt med oöfvervinnerliga hinder eller svårigheter att på samma ställen uppsåra och insamla dem.

Linnés egna utgifna arbeten, i ett exemplar af alla olika upplagor intill närvarande dag och allt framgent, skulle ock temligen lätt kunna samlas och, så långt utrymmet medgifver, förvaras i hans »Bibliotheca propria.» Skåpet för »Libri necessarii» kunde ock fyllas med de arbeten af hans föregångare eller samtida författare, hvilka han sjelf i sina utgifna arbeten eller egenhändiga handskrifter åberopar såsom af honom rådfrågade eller vederlagda.

Museum Linnéanum eller, i brist af utrymme der, boningshuset skulle ock kunna inrymma på ett ställe en samling, om ej i original åtminstone i bestyrkta afskrifter, af de egenhändiga anteckningar, öfriga manuskript och bref från Linnés hand, hvilka ännu finnas i vårt land, ehuru spridda i offentliga och enskilda bibliotek-, arkiv- och autograf-samlingar, hvarjemte från utlandet, främst från Linnean Society, torde kunna anskaffas bevittnade afskrifter af der förvarade originalmanuskript.

I parken borde för framtiden ett säkert hägn beredas de naturalster, hvilka, delvis genom nya generationer, under ett sekel utgjort en ljustets riddarvakt och hvilka såsom »stumma och dock talande minnesvårdar» ännu skulle glädja den hänsöfne, om han kunde med en enda blick belöna deras trohet i tempeltjensten.

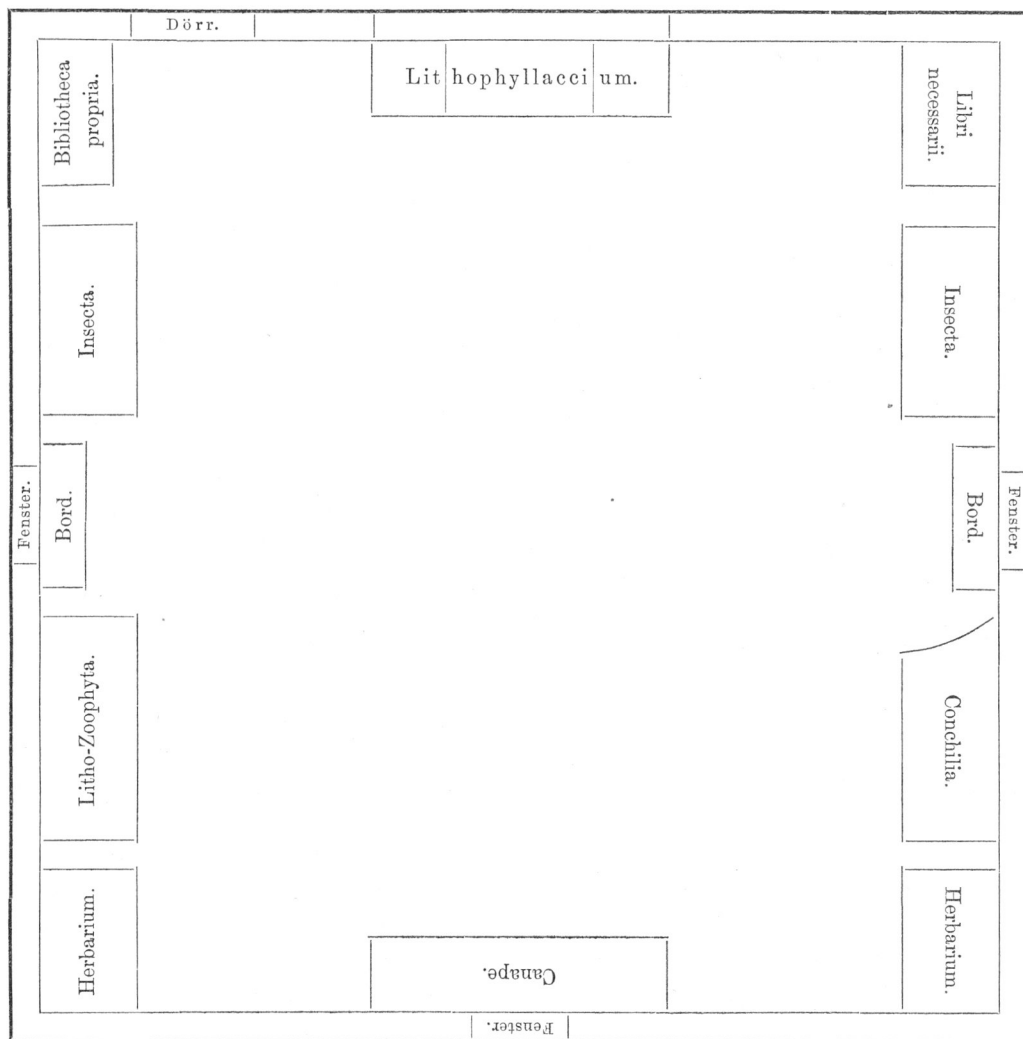
För att detta mål må kunna närmas, torde Linnés Hammarby så snart som möjligt böra förvärfvas till statsdomän, då egendomens afkastning borde lemna trygghet för framtida underhåll af Linnés boningshus, museum, park och den löseegendom från Linnés tid, som der nu förvaras och dit kan samlas. En särdeles lämplig tidpunkt härtill vore af skäl, som nyss nämndes, år 1878.

Jag är beredd på den invändningen, att Riksdagen skulle kunna synas ingripa i regeringsmaktens prerogativ genom att till behandling upptaga en anslagsfråga, som ej varit af Regeringen förberedd och af densamma Riksdagen förelagd, men denna anmärknings skenbara giltighet tror jag mig till fyllest vederlägga, då jag påpekar Herr Statsrådets m. m. O. I. Fähræi ofvan delvis intagna, grundliga och obestridda framställning af den svenska riksförsamlingens förespeglade och i viss mån bundna löfte vid 1760—1762 årens riksdag om en nationalbelöning åt Carl von Linné af 12,000 eller åtminstone 6,000 Daler S:mt, hvilken senare summa, evalverad i rikets nu gällande mynt och med beräknad ränta efter 5 % under de förflutna 116 åren, torde till fullo räcka att bringa till verkställighet min här i allmänhet utkastade plan, hvarvid jag ock vågar be-

tona Riksdagens pligt att härtill taga första steget, för hvilket ändamål jag vördsamt får föreslå,

att Riksdagen behagade besluta en underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t, att frågan om möjligheten af förvärfvande till statsdomän utaf egendomen Hammarby, belägen i Danmarks socken och Waksala härad af Upsala län och fordom tillhörig Archiatern m. m. Carl von Linné, samt öfriga dermed sammanhängande omständigheter måtte utredas, och nådigt förslag om villkoren för afslutande af köpet, hvaruti den nu på stället befintliga Linnéanska lösegendomen skulle ingå, måtte näst sammanträdande Riksdag föreläggas.

F. Asker.

«Linnæi Museum in altis.»

Originalteckningen, af Linnés egen hand, förvaras i Kongl. Vetenskaps-Akademiens i Stockholm bibliotek och återfinnes i den inbundna brefsamlingen från Carl v. Linné till Archiatern Abr. Bäck under N:o 152 eller i brevet af den 1 Juli 1769 tredje sidan.